

Dr. Egely György

Idővihar

A gravitáció manipulálása

Kínában Xiang tartományban 1880-ban az egyik paraszt ködös forgó fényre lett figyelmes. Legközelebb már csak arra emlékezett, hogy lakhelyétől 300 mérföldre került. Az csak később derült ki, hogy két hét telt el azóta, hogy bekerült abba a bizonyos furcsa gomolygó fénybe. Ilyen, és ehhez hasonló furcsa történetek szerepelnek Jenny Randles „Időviharok” című könyvében. A beszámolók általában valamiféle furcsa fekete örvénylő jelenségről szólnak, s amint valaki ebbe belekerül, akkor jóval meszebb, és másik időben tér magához. A legtöbbször azonban ezek az emberek örökre, nyomtalanul eltűnnek, ha egyáltalán valaki látja is őket. Amikor fönn-fönn maradnak – ritkán – ilyen beszámolók, a szemtanúk szerint valaki, vagy valami előbb egyre halványabban és halványabban látszik, majd nyomtalanul szinte köddé válik. Az újabb megfigyelések azt mutatják, hogy ilyenkor az autók, vagy különösen a repülőgépek műszerei összezavarodnak, használhatatlanná válnak. Az esetek nagy részében csak néhány perces, néhány órás időkülönbségekről számolnak be, nagyon kevés az 1 hétnél hosszabb történet.

Amikor a 80-as évek közepén gömbvillám megfigyeléseket gyűjtöttem még a KFKI-ban (Központi Fizikai Kutatóintézet) dolgozó kutatóként, én is kaptam két hasonló esetleírást. Persze mindenféle „tücsök és bogár” is bekerült az esetleírások közé. Már akkor támadt engem a műegyetemi Horváth professzor mindenféle vádakkal, épp ezért igyekeztem csak a megbízható, sok részletet tartalmazó megfigyeléseket befogadni, a többit szemétkosárba dobtam. Így került oda két, valószínűleg időviharral kap-

csolatos megfigyelés is. Ezekről akkor én még nem tudtam, és nem is hittem volna el, hogy ilyen egyáltalán lehetséges.

Nagy kérdés, hogy egy kutató mikor minek hihet. Semmiféle általános szabály nincs, teljesen egyéni mindenkinél az „ingerküszöb”. Azt tudom, hogy nekem minden bizarr jelenség hihetetlenül sok dilemmát okozott. Általában évekig tartott, míg valamiről véleményt alkottam. Ennyi idő ugyanis, amíg valaminek utánajárok, utána olvasok, igyekszem személyes tapasztalatokat szerezni. Így történt ez az asztaltáncoltatással, a telepátiával, de a fémhajlítással is. Mintegy 6-7 évembe tellett, míg elegendő személyes tapasztalatot szedtem össze fémhajlítás ügyben, amíg magam személyesen meg nem

gömbvillámok kutatása is hatalmas ellenállást váltott ki

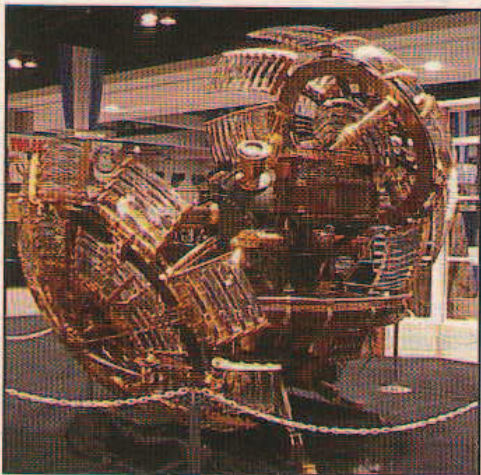
győződtem arról, hogy ez a jelenség létezik. Ritka jelenségek esetén senkiben nem bízom igazán, az ilyeneket „másodkézből” nem szoktam elfogadni. Számomra itt van a határ. Ha én magam megtapasztalom, vagy legmegbízhatóbb barátaim egy része állítja, hogy például ők maguk láttak azonosítatlan repülő tárgyat, akkor ha nem is könnyen, de elfogadom ezek létét. Telepátiában például remek kísérleteket lehet végezni. A Stanford Research International nevű kaliforniai intézet rádiófizikai laborjának fizikusait magam is személyesen ismertem, akik tudományos igénnyel ezzel foglalkoztak. Sőt a telepátiát magam is megtapasztaltam,

még a mobiltelefon előtti időkben. Ezért én is szemrebbenés nélkül elfogadom a telepátiát, sőt az időben történő előrelátást, azaz a prekogníciót is, mert több ilyen élményem is volt.

A kutatók jelentős része azonban az ujját sem hajlandó mozdítani, ha valami bizarr, saját szakterületén kívüli dologról hall. Ha valaki nagyon merész, kíváncsi, és „felfedezői éhsége” van, akkor talán utánajár a dolgoknak. A kutatói társadalom nagy része azonban inkább közönyös és fél. Ha a természet tálcán kínálja az érdekes megfigyelést, akkor esetleg leközi, de inkább egy pohár sör mellett csak elmeséli társainak. A kutatóknak csak kisebb, de annál agresszívebb és hangosabb része a habzó szájú reakciós. Ők legszívesebben mindent a földre döngölnének. Ez általában a tudományos akadémiák meghatározó hangja.

Van a jelenségeknek egy nagyon széles sora, amit nem lehet csak úgy „megrendelésre” előidézni. Szupernova robbanás, vagy ufómegfigyelés, netán a telepátia vagy prekogníció jelenségei részben a szerencsétől is függenek. Ezek azonban annyira ritkák a kezdetben felidézett időviharokkal együtt, hogy csak nagyon kevés ember találkozhat velük életében. Ez a sors jutott ki a gömbvillámoknak is. A 80-as évek közepén 3-4 zivataros nyárban szerencsére viszonylag sok gömbvillám fordult elő. Ezért sokszor találkozhattam a nyomaival. Ennek ellenére a műegyetemi Horváth professzor habzó szájjal üldözte ezeket a megfigyeléseket. Még arra is képes volt, kimenjen helyszínekre, hogy a szemtanúkat leordítsa, és meghazudtolja őket. Még arra sem volt lusta, hogy az akkori munkahelyi főigazgatómat Gyimesi Zoltánt s Szabó Ferencet (egykori évfolyamtársát) is föl hívja,

A sci-fi diszletek egyszer valósággá is válhatnak

és mindenféle átkot szórjon rám. (Ezért a KFKI-ban bé is tiltották a saját pénzemen és szabadidőmben végzett kutatást.) Ennek ellenére a gömbvillámok nem szűntek meg. Most, amikor ezt a cikket írom, megint ugyanolyan jelenségeket figyeltek meg, mint amit már az elmúlt 2000 év során, tetszik-nem tetszik Horváth professzor úrnak. Bár a gömbvillámok létét már a normális kutatók elfogadják, sőt fúziós folyóiratban (Fusion Technology) olvastam spekulációkat arra nézve, hogy hogyan is működik ez a jelenség. Ám az időviharok, a parajelenségek, netán az ufójelenségek még nem haladták meg azt a küszöbértéket, ami elegendő lenne az átlagos kutató meggyőzésére.

Bár az ufómegfigyelések szorgalmas gyűjtése néha szakértői kezekben van, ez világszerte nem mindig mondható el. De másik irányból is megközelíthetjük például az ufómegfigyeléseket. Ha létre tudunk hozni antigravitációs gépeket, akkor sokkal hihetőbbé, elfogadhatóbbá tesszük a közvélemény előtt ezeket a megfigyeléseket. Ha például Sarkady Dezső fizikus gravitációs ingakísérleteit komolyan vesszük – márpedig a kísérletek nagyon meggyőzőek –, akkor láthatjuk, hogy a gravitáció viszonylag egyszerű eszközökkel is manipulálható, hasonlóan az elektrodinamikához. Ezek a viszonylag olcsón végrehajtható, de sajnos nem eléggé ismert kísérletek arra mutatnak rá, hogy tisztességes, nyitott technikai civilizáció aránylag könnyen használatba veheti a gravitációt. Magyarán például a tér-

A tér-idő gyűrhető, változtatható így az antigravitáció is létrehozható

időt gyűrögetheti, alakíthatja, s így a gravitációt is manipulálni tudja. Lényegében az általunk alig ismert, körülöttünk levő „éter” manipulálásáról, műszaki használatáról lenne szó. Úgy tűnik, hogy a természet is torzítani tudja a helyi tér-időt, az étert, például szélörvények, tornádók esetén.

Talán ezek képesek arra, hogy hosszabb idejű tér-idő örvényeket hozzanak létre, esetleg úgy, hogy a tornádó megszűnte után is megmaradjanak ezek a tér-idő örvények. Ha pedig egyszer valaki belekerül, akkor magára vessen, ha máshol és más időben bukkan föl. Mozgó tömegekkel, forgó mágnesekkel furcsa, egymáson is leforduló mágneses terekkel úgy tűnik, befolyásolni lehet a tér-időt, így az energia- és impulzus-megmaradást, sőt a gravitációt is. Néhány amatőr feltaláló már rábukkant ilyen módszerekre, de ez is megmaradt a kuriózumok terén. A Vízautók...Antigravitáció című könyvem címlapján látszik egy nagyméretű orosz mágneses antigravitációs berendezés, és ennek egyszerűbb, általam elkészített változata is, ami csak összesen négy gramm felhajtóerőt tudott előállítani. De nem is ez volt a lényeg: hanem az, hogy megbizonyosodjam, a tér-idő gyűrhető, változtatható, és ennek segítségével a gravitációba is bele lehet nyúlni. Innentől kezdve pedig a cikkindító megfigyelés is valószínűleg igaz, bármennyire is bizarr. A természet érdekes, ezért is érdemes megismerni. ■